

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da det Kommando, der eventuelt sendes til Vilna, vil komme til at befinde sig i fremmed Land, vil den ved Lov Nr. 542 af 4. Oktober 1919 for Hæren og Søværnet indførte Retsplejeordning ikke kunne bruges ved Kommandoet, idet der ikke vil findes danske Retter, der kan behandle forefaldende Straffesager, og efter Lovens § 1 er den tidligere bestaaende Adgang til at nedsætte militære Retter bortfaldet. Man vil imidlertid sikkert ikke kunne undvære Regler for Behandlingen af Straffesager mod de til Kommandoet hørende Personer, naar den arbitrære Straffemyndighed, der tilkommer Kommandoets Chef, ikke slaar til enten, fordi Sagen trænger til retslig Undersøgelse, eller den forskyldte Straf overstiger den arbitrære Straffemyndigheds Maximum, eller den paagældende forlanger Sagen afgjort ved Dom. Den Udvej at sende den paagældende hjem, for at Sagen kan blive behandlet her, vil ofte ikke være farbar, allerede af den Grund, at Sagen som Regel maa klarlægges paa Stedet ved Afhøring af Vidner m. v.

Da der ikke i Loven af 4. Oktober 1919 findes Bestemmelser, der kan finde Anvendelse paa Hærstyrker i fremmed Land — en Bestemmelse herom i § 43 i det af den militære Retsplejekommission udarbejdede Lovforslag blev ikke optaget i det Rigsdagen forelagte Lovforslag —, bliver det nødvendigt at give Regler herom for heromhandlede Kommando.

Lovforslagets Regler herom er i Overensstemmelse med Retsplejekommissionens omtalte Forslag.

Da der som nævnt ikke i det fremmede Land findes borgerlige Domstole, maa Myndigheden til at nedsætte militære Forhørs- og Domsretter gælde ikke blot de i Loven af 4. Oktober 1919 § 3 og 5 nævnte strafbare Handlinger, men alle strafbare Handlinger begaaede af de til Kommandoet hørende Personer, hvilket derfor udtrykkelig udtales i Lovforslagets § 1. Af samme Grund bør den arbitrære Straffemyndighed omfatte ikke blot de i Lovens § 49 nævnte Forseelser, men alle strafbare Handlinger, der ikke omfattes af Lovens § 50. Dette udtales i Lovforslagets § 2. Det vil formentlig være rigtigt at begrænse Retten til at forlange en Sag afgjort ved Dom saaledes som bestemt i Lovens § 61 om Straffe paalagte uden Dom i Felten.

I Henhold til § 10 i Loven af 4. Oktober 1919 kunde der ved kgl. Resolution tillægges Kommandoets Chef Rettergangsmyndighed, hvorved han ogsaa fik den en Rettergangschef ved Anordningen af 31. December 1919 tillagte Myndighed til at paalægge Straf uden Dom, men da der som nævnt kræves Lovbestemmelse for at tillægge Chefen arbitrær Straffemyndighed i ikke-militære Straffesager, har man fundet det rigtigst at optage Bestemmelsen om Chefens Rettergangsmyndighed i selve Lovforslaget.